

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Ing. Martinem Janotou, advokátem se sídlem 28. října 1727/108, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem 30. dubna 1682/24, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2019, č. j. 22 A 69/2019 – 14,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2019, č. j. 22 A 69/2019 - 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, který spatřoval v předvolání k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). Jako žalovaný správní orgán označil Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 17. 10. 2019, č. j. 22 A 69/2019 - 14, rozhodl o postoupení věci Městskému soudu v Praze. Podle názoru krajského soudu činnost Policie České republiky (dále jen „policie“) spočívající v provedení identifikačních úkonů podle § 65 odst. 1 zákona o policii vychází z obecného vymezení její působnosti podle § 2 téhož zákona a policie při ní není v postavení správního orgánu, nýbrž ve své základní „ roli “ ve smyslu § 1 zákona o policii, tedy v postavení ozbrojeného bezpečnostního sboru. Podle § 83 věty za středníkem s. ř. s. je pak žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo

jemuž je takový sbor podřízen, a tím je v případě policie podle § 5 odst. 1 zákona o policii Ministerstvo vnitra. Ministerstvu vnitra je tak přičitatelný úkon, proti kterému žalobce brojí zásahovou žalobou, toto ministerstvo je od počátku pasivně věcně legitimovaným účastníkem řízení (bez ohledu na označení žalovaného v žalobě a v prvotních úkonech krajského soudu) a jeho sídlo je podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. také určující pro stanovení místní příslušnosti. Protože sídlem Ministerstva vnitra je Praha, postupoval krajský soud podle § 7 odst. 6 věty první s. ř. s. a věc postoupil Městskému soudu v Praze.

II.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Stěžovatel poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy spočívající v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání. Policie tak v takovém případě nevystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, ale v pozici správního orgánu (např. rozsudky ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017 - 33, nebo ze dne 13. 12 2017, č. j. 1 As 13/2017 - 93). Nejvyšší správní soud ve výše zmíněných rozhodnutích také bezpochyby posuzoval i otázku místní příslušnosti krajských soudů, jejichž rozhodnutí byla napadena kasačními stížnostmi, a ani v jednom z těchto případů, co do skutkového základu zcela totožných s nyní projednávanou věcí, neshledal, že by tyto krajské soudy k řízení ve správním soudnictví příslušné nebyly. Vzhledem k tomu, že Městské ředitelství policie Ostrava, které napadené rozhodnutí vydalo, je vnitřní organizační jednotkou (útvarem policie) zřízenou v rámci působnosti Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, je podle názoru stěžovatele v probíhajícím řízení pasivně legitimováno právě Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, tudíž je dána místní příslušnost Krajského soudu v Ostravě.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. věty první není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

pokračování

[9] Otázkou, v jaké pozici vystupují policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017 - 33, konstatoval, že: „*Policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy spočívající v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání. Nejedná se tedy o obstarávání důkazů pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna. Identifikační úkony tudíž jako takové nevedou k naplnění účelu trestního řízení vedeného proti předvolané osobě. Žalovaná tak v daném případě nevystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, ale v pozici správního orgánu (k dané problematice viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015 - 43 a ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 - 93).*“ Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod odchytil se od právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku.

[10] Z uvedeného je zřejmé, že jednání policejního orgánu, v němž stěžovatel spatřoval nezákonný zásah, spadá do plnění úkolů v oblasti veřejné správy. Příslušný policejní orgán proto vystupoval vůči stěžovateli v pozici správního orgánu a nikoliv v pozici ozbrojeného bezpečnostního sboru.

[11] Předmětné předvolání ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPT-130401-96/TČ-2019-070773-0341, vydalo Městské ředitelství policie Ostrava. Jedná se vnitřní organizační jednotku (útvár policie) zřízenou v rámci působnosti Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje podle § 6 odst. 1 písm. d) a § 6 odst. 2 zákona o policii. Každé krajské ředitelství policie je organizační složkou státu (§ 8 odst. 1 zákona o policii), která zahrnuje i případné podřízené útvary (obvodní a městská ředitelství). V nyní posuzovaném případě je tak správním orgánem, jemuž je přičitatelné jednání policejního orgánu, v němž stěžovatel spatřoval nezákonný zásah, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Protože tento správní orgán má sídlo v Ostravě, je místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci podle § 7 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Ostravě.

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadené usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu